

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/87/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7819010024
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Osif
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7819010024.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Miroslava Osifa a sudcov JUDr. Ladislava Tomčovčíka a JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 21. novembra 2019, v trestnej veci proti Ľ. B., obžalovaného pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods.1, ods.2 písm.b) Tr.zák., a iné o odvolaní obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 24.5.2019 sp.zn. 3T/8/2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. zamietá odvolanie obžalovaného Ľ. B. a okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo dňa 24.5.2019 sp.zn. 3T/8/2019 bol obžalovaný Ľ. B. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1, ods.2 písm. a) ods. 3 písm. c) Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení zákona č. 161/2018 Z.z. na tom skutkovom základe, že

že dňa 09.09.2018 v čase okolo 16.00 h v katastri obce A., okres T.Ž., na verejnom priestranstve pri rieke B. za záhradami rodinných domov na X. ulici, najprv slovné napadol a kosou sa zahnal na maloletú Q..X., nar. XX.XX.XXXX, ktorá sa prechádzala na hrádzi, následne maloletú kosou s drevenou násadou o dĺžke 1,85 m odtláčal tak, že ju nasmeroval do oblasti jej hrudníka, pričom keď sa maloletá bránila, chytila sa ľavou dlaňou za naostrenú kovovú časť kosa s dĺžkou 70 cm, obžalovaný kosou vykonal pohyb, čím spôsobil maloletej Q..X.. rezné rany na základnom článku 3., 4. a 5. prsta ľavej ruky, poškodenie povrchového a hlbokého ohýbača 4. prsta ľavej ruky a poškodenie hlbokého ohýbača 5. prsta ľavej ruky, s dobou liečenia viac ako 6 týždňov, ktorá doposiaľ nebola ukončená.

Za to bol obžalovanému Ľ. B. podľa § 156 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. s prihliadnutím na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v ustanovení § 36 písm. j) Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd výkon tohto trestu podmienenečne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému uložil aj trest prepadnutia veci, a to 1 ks kosa s dreveným poriskom o dĺžke 185 cm a dĺžkou kovovej čepele 70 cm.

Podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť uhradiť spôsobenú škodu poškodenej Q. X., N.. XX.XX.XXXX, bytom A., X. XX, zastúpenej zákonnou zástupkyňou F. X., N.. XX.XX.XXXX, bytom A., X. XX a splnomocneným zástupcom Q.. T. K., z titulu bolestného (140 bodov po 19,08 €) vo výške 2.671,20 eur.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť uhradiť liečebné náklady spojené s vynaloženou lekárskou starostlivosťou M. D. W., P. B., V. XX, XXX XX A., J.: XX XXX XXX, zastúpenej V.. M. V., na účet vedený M. Š. W. Č.: B., M.: XXXXXXXXXXXX, K.: XXXX, vo výške 1.979,22 Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodenú M. D. W., P.B..., so zvyškom nároku na náhradu spôsobenej škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej dobe podali odvolanie obžalovaný L. B. a okresný prokurátor.

Okresný prokurátor v dôvodoch odvolania v prvom rade poukázal na skutok uvedený v obžalobe a na jeho právne posúdenie obžalobou. Okresný súd na rozdiel od obžaloby vypustil kvalifikáciu konania obžalovaného ako prečinu výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm.a), ods.2 písm.b) Tr.zák., čo považuje za pochybenie, nakoľko v súlade so zisteným skutkovým stavom veci bolo potrebné konanie obžalovaného posúdiť aj ako prečin výtržníctva. Z tohto dôvodu okresný prokurátor v ďalšom poukázal na skutkový podstatu prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Tr. zák.

Výtržnosťou sa rozumie aj konanie, ktoré závažným spôsobom narušuje verejný pokoj a poriadok a je preň typický zjavne neúctivý a nezriadený postoj páchatela k zásadám občianskeho spolunažívania. Spravidla ide o násilný alebo slovný prejav, ktorý hrubo uráža, vzbudzuje obavy o bezpečnosť zdravia, majetku alebo výrazne znižuje vážnosť väčšieho počtu osôb súčasne prítomných. O prečin výtržníctva teda ide aj v prípade, keď páchatel závažnejším spôsobom konania naruší verejný poriadok, a to násilným konaním spočívajúcim vo fyzickom alebo slovnom napadnutí inej osoby. Zároveň musí byť splnená podmienka, že k takémuto konaniu došlo verejne alebo na mieste, kde má prístup široký okruh individuálne neurčených ľudí, resp. kde sa zdržiavajú, takže prejav páchatela môžu vnímať viacerí ľudia. V konkrétnom čase skutku však nemusia byť na tomto mieste prítomní. Výtržníctvom teda môže byť konanie páchatela na mieste verejnosti prístupnom obsiahnuté v § 364 Tr. zák. aj v prípade, ak v čase skutku na tomto mieste nebola prítomná žiadna iná osoba okrem páchatela a poškodeného.

Z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že obžalovaný napadol maloletú poškodenú na mieste verejnosti prístupnom, pričom konal v príkrom rozpore s verejným poriadkom a so zásadami pokojného občianskeho spolunažívania. Podľa okresného súdu však, hoci zo zabezpečených listinných dôkazov vyplýva, že pozemok, na ktorom došlo ku skutku, je vo vlastníctve B. M.T. W. Š.. W.. A. A. a je na neho umožnený prístup pre pešiu verejnosť, obžalovaný konal v presvedčení, že predmetný pozemok, na ktorom došlo ku skutku, je jeho, a teda sa nejedná o pozemok, ktorý môže užívať širšia verejnosť, preto nemôžu byť naplnené zákonné znaky prečinu výtržníctva.

S takýmto záverom súdu nie je možné súhlasiť, lebo z vykonaného dokazovania, konkrétne zo svedeckých výpovedí F. X. P. P. X. zhodne vyplynulo, že na uvedený pozemok chodievajú bežne aj iné osoby, teda verejnosť, či už na prechádzky so psami, cyklisti alebo v okolí sa pohybujú aj rybári. Predmetný pozemok je teda nepochybne verejnosti voľne prístupný a verejnosť sa na ňom aj bežne zdržiava, pričom táto skutočnosť musela byť známa aj obžalovanému. Ak by v čase skutku boli na tomto mieste prítomné aj iné osoby, konanie obžalovaného, ktorý sa snažil zabrániť maloletej poškodenej v prechode s použitím kosa, by celkom určite vnímali ako narušenie verejného poriadku a pokojného občianskeho spolunažívania, ktorým hodnotám poskytuje ochranu práve ustanovenie § 364 Tr. zák.

V tejto súvislosti okresný prokurátor poukázal aj na výpoveď obžalovaného z prípravného konania, prečítanú na hlavnom pojednávaní, kde sám uviedol, že hranice záhrady má vyznačené kameňmi, teda obžalovaný mal vedomosť o tom, kde končí jeho záhrada a začína pozemok verejnosti voľne prístupný, a to bez ohľadu na to, či túto skutočnosť aj akceptuje, resp. sa bez právneho podkladu stará aj o pozemok nadväzujúci na jeho záhradu.

Okresný súd ďalej v odôvodnení napadnutého rozsudku správne uviedol, že vykonané dôkazy jasne preukazovali, že obžalovaný nebezpečným spôsobom manipuloval s kosou voči poškodenej, kedy mohol predpokladať, že jej môže spôsobiť ujmu na zdraví. Navyše poznal vek poškodenej, vedel, že ide o dieťa, lebo bývajú v susedstve od jej narodenia. Pamäťové schopnosti obžalovaného boli zachované, a preto musel vedieť, v akom veku je maloletá a zároveň týmto činom spôsobil ťažkú ujmu na

zdraví, čo nepochybne vyplýva zo znaleckého posudku V. T. A. W.. Správne mal okresný súd konanie obžalovaného kvalifikovať ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., teda ako úmyselné spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví a nie len ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Tr. zák., ako to vyplýva z napadnutého rozsudku okresného súdu.

Pre takýto záver nepochybne svedčí tá skutočnosť, že obžalovaný mal v rukách nebezpečný nástroj - veľkú ostrú kosu s poriskom dlhým 185 cm a naostrenou kovovou čepeľou o dĺžke 70 cm, ktorú použil voči maloletej, ktorá v rukách nemala nič a len sa pokojne prechádzala so psom, nijakým spôsobom nezasahovala do vlastníckych ani iných práv obžalovaného, čo zvyšuje závažnosť jeho činu. Obžalovaný navyše nepochybne mal dlhoročné skúsenosti a vedel aká nebezpečná kosa môže byť. Obžalovaný preto musel z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu byť prinajmenšom uzrozumený s tým, že použitím takého nebezpečného nástroja proti maloletej poškodenej jej môže spôsobiť zranenia zodpovedajúce ťažkej ujme na zdraví, napriek tomu tak bezdôvodne konal, oháňal sa kosou pred poškodenou a snažil sa ju odtláčať. Zavinenie vo forme nepriameho úmyslu bolo u obžalovaného preto prítomné.

Obžalovaný podľa výpovedí svedkýň mal maloletú poškodenú aj v minulosti viackrát upozorňovať, aby cez predmetný pozemok po hrádzi nechodila. Nerešpektovanie jeho zákazu maloletou, a teda aj jeho ako staršieho človeka a authority, sa u neho tak mohlo naakumulovať a vyvrcholiť do útoku na poškodenú. Takýto záver zodpovedá aj osobnostným črtám obžalovaného vyplývajúcim so znaleckého posudku W. D. M., znalkyne z odboru psychológia, odvetvia klinická psychológia dospelých. V zmysle záverov znalkyne je okrem iného pre obžalovaného typická tvrdohlavosť a lipnutie na svojich zásadách, pričom dôraz na zásady je pre neho dôkazom zachovania vlastných kompetencií a sebaúcty. V záťažovej situácii, akým je aj stíhaný skutok, jeho reakcie boli ovládané situačnými emóciami, snaha o ich reguláciu nemusela byť úspešná, a preto mohol konať aj impulzívne, aby sa naakumulované napätie uvoľnilo.

V nadväznosti na uvedené okresný prokurátor vyslovil názor, že obžalovaný síce svojím konaním zrejme nechcel priamo spôsobiť poškodenej ujmu na zdraví, zrejme iba chcel dosiahnuť, aby neprechádzala cez predmetný pozemok, ktorý on obhospodaroval. Vzhľadom na okolnosti prípadu, eskalovanie napätia u obžalovaného v dôsledku neuposlušnosti jeho zákazu maloletou poškodenou, použitý nástroj - veľká ostrá kosa a nebezpečenstvo, ktoré z jeho použitia pre maloletú poškodenú hrozilo, ako aj rozsah, v akom jej bolo v konečnom dôsledku ublížené na zdraví, muselo viesť u obžalovaného k dostatočnému uzrozumeniu, že spôsob, akým chcel dosiahnuť svoj cieľ, môže viesť aj k spôsobeniu následku na zdraví poškodenej v podobe ťažkej ujmy na zdraví. U obžalovaného teda bola prítomná vedomostná aj vôľová zložka zavinenia ako obligatórneho znaku subjektívnej stránky trestného činu v takom rozsahu, aký zodpovedá nepriamemu úmyslu v zmysle § 15 písm. b) Tr. zák.

Vzhľadom na napádaný výrok o vine okresný prokurátor navrhol, aby odvolací súd po zrušení napadnutého rozsudku v celom rozsahu, uznal obžalovaného za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. v súlade s ustanovením § 41 ods. 1 Tr. zák. a uložil obžalovanému úhrnný trest.

Pri rozhodovaní o výmere a druhu trestu preto bude potrebné, aby odvolací súd prihliadol na skutočnosť, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, ale tiež na to, že spáchal viac trestných činov, napriek tomu trestnú sadzbu uvedenú v ustanovení § 155 ods. 2 Tr. zák. s dolnou hranicou trestu odňatia slobody v trvaní 5 rokov je potrebné považovať za neprimerane prísnu. Možno pritom predpokladať, že účel trestu splní aj trest bez obmedzenia jeho osobnej slobody. Z vyššie uvedených dôvodov okresný prokurátor vyslovil názor, že sú u obžalovaného splnené podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák., pre mimoriadne zníženie trestu a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnou hranicou trestnej sadzby ustanovenej zákonom s podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu. Súčasne je obžalovanému potrebné uložiť podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. aj trest prepadnutia vecí - kosa, ako už bol tento trest okresným súdom v napadnutom rozsudku uložený a rozhodnúť aj o náhrade škody.

Obžalovaný L. B. v úvode svojho odvolania v prvom rade vyslovil nesmiernu ľútosť nad tým, čo sa stalo, ale on poškodenej neublížil na zdraví. Opätovne na svoju obhajobu uviedol, že on len držal kosu pred sebou, mal ju ako štít, aby znemožnil poškodenej, aby na neho útočila. S kosou neurobil žiaden pohyb,

len ju pasívne držal, čo napokon potvrdil aj znalec V. T. A. W.. Poškodená si sama ublížila, keď šermovala rukami. Na vzniku jej zranení teda nikto iný nenesie vinu, výlučne si ho spôsobila sama, keď chytila kosu za čepeľ. Z týchto dôvodov považuje svoju trestnú zodpovednosť za jej zranenia za vylúčenú. V tomto smere poukázal na výpoveď znalca z odboru zdravotníctva, ktorý potvrdil jeho obhajobu, že kosou nepotiahol tak, ako to maloletá tvrdila. Znalec sa jednoznačne vyjadril, že ak by sa tak bolo stalo, zranenia poškodenej a vôbec následky, by boli ďaleko závažnejšie.

Podľa jeho názoru pozornosti súdu zrejme ušlo pri hodnotení osoby poškodenej, pravdepodobne aj znalkyni W. M. C. W., že poškodená nie je „až“ takej kľudnej, tichej, nekonfliktnej povahy, ako to prezentovali osoby jej blízke. Samotná poškodená potvrdila, že sa už aj rozhodla odtiaľ odísť, ale sa vrátila, lebo bola nervózna, vraj ju „naštval“. Práve táto okolnosť preukazuje, že bola to poškodená, ktorá na neho zaútočila tak, ako to podrobne popísal v rámci svojej obhajoby.

V ďalšom obžalovaný poukázal, že nemal odkiaľ vedieť, že poškodená je chránenou osobou, dieťaťom, nakoľko túto poznal len z videnia, a preto sa nemôže stotožniť ani s právnou kvalifikáciou skutku v tom, že sa mal dopustiť konania kladeného mu za vinu na osobe chránenej - dieťaťu, nakoľko o tom sa dozvedel až po incidente, teda že poškodená v čase skutku nemala ešte 18 rokov.

Pokiaľ by sa aj hypoteticky pripustilo, že sa mal dopustiť trestného činu kladeného mu za vinu, čo však pravda nie je, v žiadnom prípade nie je možné sa dopracovať k záveru o tom, že by jeho konanie bolo smerovalo voči poškodenej ako dieťaťu, čiže osobe chránenej.

Vo vzťahu ku skutkovej okolnosti, že mal vedieť, že poškodená v čase, keď si spôsobila zranenie, mala menej ako 18 rokov, znova uviedol, že on nemal žiadnu informáciu o jej veku. Z vykonaného dokazovania opak nevyplýva, až na pochybné tvrdenie matky maloletej, že zrejme mal mať túto informáciu. Vyššie uvádzané argumenty preto vylučujú správnosť aj terajšej právnej kvalifikácie aj z tohto uhla pohľadu, pretože samotný objektívny vek poškodenej nemôže mechanicky odôvodňovať právnu kvalifikáciu i v zmysle právnej kvalifikácie, ako ju ustálil okresný súd v napadnutom rozsudku. Napokon ani samotná poškodená netvrdila vo svojej výpovedi, že by konanie jemu pripisované bolo v príčinnej súvislosti s jej vekom.

Z napadnutého rozsudku síce vyplýva odlišný názor, než ako on poukazuje na svoju obhajobu, ale tento nie je nijako opretý o žiaden dôkaz, pričom súd absenciu dôkazného prostredia nahradil výlučne vlastnou úvahou. Práve naopak, poškodená sa nesprávala ako dieťa, ale ako osoba dospelá, keď sa pustila s ním do hádky, nerešpektovala jeho osobu, ani jeho výzvu, čo by bolo možné reálne očakávať od dieťaťa vo vzťahu k staršiemu človeku, naopak mala snahu ho napadnúť. V žiadnom prípade nie je možné súhlasiť, že by na poškodenú zaútočil v súvislosti s jej vekom a subjektívne ju spájal s možným menším odporom alebo slabšou odvetou z jej strany. V tejto súvislosti poukázal na obdobné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to rozsudok z 3. decembra 2013, sp. zn. 2 Tdo 65/2013, R 117/2014.

V tomto smere sa primerane poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5 To/27/2016, z ktorého taktiež vyplýva, že útok páchatel'a musí smerovať voči chránenej osobe, rovnako i na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4To/44/18 zo dňa 24.10.2018.

Poukazujúc na vyššie uvedené, doposiaľ vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by sa bol dopustil konania, z ktorého bol obžalovaný, a už vôbec nie súvislosť, že by bol spáchal trestný čin v súvislosti s vekom poškodenej. V tomto smere obžalovaný poukázal na ustanovenie § 139 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého ustanovenie odseku 1 § 139 sa nepoužije, ak trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s postavením, stavom alebo vekom chránenej osoby. Z vykonaného dokazovania vôbec nevyplýva, že by bol mal čo i len snahu ublížiť poškodenej preto, že táto je osobou chránenou - dieťaťom. Znova pritom zdôraznil, že poškodenej nijako neublížil a ani nemal žiaden takýto úmysel.

Aj keď je vecou súdu, ktoré z navrhnutých dôkazov považuje za dôležité z hľadiska objektívneho ustálenia skutkového stavu a ktoré z nich vykoná alebo nevykoná, obžalovaný v ďalšom poukázal, že súd nevykonával dôkaz výsluchom B. B. a jej manžela J. B. B., hoci takýto dôkaz navrhoval vykonať, a to práve ohľadom veku poškodenej. Súdom týmto postupom mu znemožnil, aby sa mohol náležite brániť a aby mu bolo umožnené preukázať opodstatnenosť jeho obrany, pričom náležite ani neodôvodnil, prečo navrhnutých svedkov nevypočul.

Taktiež obžalovaný namietol, že súd osobne nevyočul maloletú poškodenú na skutkové okolnosti, hoci sa toho výslovne domáhal. Navyše ani zákonným spôsobom sa neoboznámil s jej výpoveďou z prípravného konania, a to nielen prehratím obrazovo - zvukového záznamu z tohto úkonu tak, ako to navrhol prokurátor, ale ani len prečítaním zápisnice o jej výpovedi. O tom, či súd naozaj prečítal zápisnicu o výsluchu poškodenej, obžalovaný navrhol sa presvedčiť oboznámením sa s nahrávkou vyhotovenou z priebehu hlavného pojednávania, pretože podľa jeho názoru ide o vec zásadného významu.

Obžalovaný opätovne poukázal na ním prezentovaný názor, že hoci ide o osobu nie plnoletú, Trestný poriadok opätovný výsluch na hlavnom pojednávaní nevyklučuje a vyjadrenie zákonného zástupcu takejto osoby, nie je jediným rozhodujúcim faktorom, keď ani znalkyňa nevyklučila, resp. neoznačila výsluch poškodenej za absolútne nevhodný. Podľa jeho názoru bol bezdôvodne obžalovaný zo závažného skutku, pričom jediným usvedčujúcim priamym dôkazom bola práve výpoveď poškodenej.

Aj keď poškodená v prípravnom konaní bola vypočutá, ale sa tak nestalo kontradiktórnym spôsobom, nemal možnosť klásť jej otázky, a to ani len prostredníctvom obhajcu. Nespochybňuje práva na ochranu maloletých osôb, ale táto ochrana musí mať svoje medze a táto zjavne nemôže ísť na úkor objektívneho zistenia skutkového stavu a spravodlivosti, zvlášť vo veci, kde iné dôkazy, čiže dôkazy, ktoré by nemali pôvod v poškodenej, absentujú. Z vyššie uvedených dôvodov preto navrhol, aby poškodená bola znovu vypočutá ku skutku aspoň za prítomnosti obhajcu tak, aby jej mohli byť, okrem iného kladené aj otázky.

V ďalšom obžalovaný L.L. B. vyslovil pochybnosť o správnosti vyhodnotenia záverov znaleckého dokazovania urobeného znalkyňou W.. D. M., pretože z posudku ňou vypracovaného, ale aj z jej výpovede na hlavnom pojednávaní vyplývajú také skutočnosti, v ktorých napadnutý rozsudok nemá oporu. Znalkyňa presne a trefne prezentovala názor, že nemá sklony konfabulovať a zavádzať a nezistila žiadnu takú okolnosť, pre ktorú by svoju obranu nebolo možné akceptovať ako hodnovernú. Je síce pravdou, že už má 76 rokov, ale doposiaľ sa nedopustil ani len priestupku, nieto ešte nejakého násilného trestného činu so zbraňou na chránenej osobe. To je jednoducho mimo jeho osobnosti.

Navyše poukázal, že znalkyňa W.. D. M. zadané úlohy riešila podstatne komplexnejšie, viacerými metódami, ako znalkyňa W.. M. C. W., a preto pri správnom a zákonom hodnotení dôkazov týchto dvoch znaleckých posudkov, ktoré si navzájom odporujú v tom, že jeden z nás, či už on alebo poškodená nehovorí pravdu, čo vyplýva zo skutočnosti, že skutkový dej opisujú rozdielnym spôsobom, pričom ani jedna zo znalkyň nezistila, že by proband zavádzal, preto bolo potrebné aplikovať základnú zásadu trestného práva platnú už aj v starovekom Ríme: in dubio pro reo.

Z rozhodnutia súdu nepochybne vyplýva, že uveril tvrdeniam poškodenej, čo odporuje aj uvedenej zásade, nakoľko nepochybne platí, že súd musí vychádzať zo skutkového stavu, ktorý ustáli na základe dôkazov, ktoré vykoná zákonom predpísaným spôsobom a ich absenciu rozhodne nemôže nahradiť vlastnou úvahou. Samozrejme, súd dôkazy má vyhodnocovať, dokonca pri rozhodovaní musí použiť aj vlastné úvahy, ale nahrádzať dôkazy vlastnou úvahou, vyplňať dôkazné vákuum, rozhodne nesmie. V prejednávanej veci je možné ustáliť, že v podstate sa jedná o prípad „tvrdenia proti tvrdeniu“, pričom každé z nich sú podporované aj ďalšími nepriamymi dôkazmi.

Nemôže byť ani len tých najmenších pochyb o tom, že uznať vinu ktoréhokoľvek obžalovaného je možné len v tom prípade, ak súhrn priamych a nepriamych dôkazov nielen jednoznačne, ale bez tých najmenších pochyb so stopercentnou istotou preukazuje vinu obžalovaného a tvorí, logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti zažalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale zároveň musí bezpečne vylúčiť aj akýkoľvek iný možný skutkový dej. V súdnej veci tomu tak zjavne nie je, a pokiaľ sa súd aj dopracoval k záveru, že viac verí tvrdeniam poškodenej, evidentne nie je možné prijať záver o tom, že by skupina usvedčujúcich dôkazov vyvracala zároveň aj možnosť tej alternatívy skutkového deja, o ktorom sa zmienil on.

Z vyššie uvedených dôvodov preto navrhol, aby odvolací súd postupom podľa ustanovenia § 321 ods.1 písm. a), b), d) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods.3 Tr. por. sám rozhodol vo veci vyhlásením oslobodzujúceho rozsudku.

Na podklade odvolania okresného prokurátora a obžalovaného krajský súd podľa § 317 ods.1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného L. B. a okresného prokurátora a nie je dôvodné.

Preskúmaním napadnutého rozsudku v rozsahu podaných odvolaní odvolací súd v prvom rade musí uviesť, že okresný súd vo veci rozhodol na podklade výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré bolo vykonané kontradiktórnym spôsobom konania v súlade s ustanovením § 1 Tr. por., pričom skutkový stav veci bol zistený v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, o ktorom nemá žiadne dôvodné pochybnosti ani odvolací súd.

K odvolacím argumentom okresného prokurátora odvolací súd už okrem uvedeného v dôvodoch napadnutého rozsudku považuje za nutné uviesť, že aj odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so zmenou právnej kvalifikácie tak, ako po úprave skutku konanie obžalovaného právne kvalifikoval okresný súd. Pokiaľ by obžalovaný žalovaným konaním sa mal dopustiť úmyselného zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., obžalovaný by musel s nástrojom útoku - kosou aktívne útočiť proti telu poškodenej. Z výsledkov vykonaného dokazovania ale bolo nepochybne preukázané, že k zraneniu poškodenej nedošlo takýmto mechanizmom útoku. K zraneniu poškodenej došlo pri jej odtlačaní kosou, ktorú obžalovaný L. B. nasmeroval do oblasti jej hrudníka, pričom bola to práve poškodenej, ktorá dlaňou ľavej ruky chytila naostrenú kovovú časť kosa.

Okresný súd, okrem už vyššie uvedeného, v dôvodoch napadnutého rozsudku správne poukázal, nie len na zistenia z vyšetrovacieho pokusu, ale predovšetkým na závery znalca z odboru zdravotníctva V. T. A. W., ktorý sa vyjadril k možnému mechanizmu vzniku zranenia poškodenej, ktorá skutočnosť práve svedčí pre zmenu právnej kvalifikácie ublíženia na zdraví tak, ako to urobil okresný súd.

Obžalovaný L. B. vzhľadom na svoj vek a životné skúsenosti musel nepochybne vedieť, že ostrím kovovej časti kosa pri dotyku s telom poškodenej, môže dôjsť k ublíženiu na zdraví. Pre tento záver svedčí všeobecne známa skutočnosť, že kosa je určená na kosenie nielen trávy, ale aj husto siateho obilia a nie je problém ňou preťať aj tenšie kroviny.

Z vyššie uvedeného preto aj odvolací súd dospel k záveru, že k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví poškodenej tak, ako podrobne uvádza v dôvodoch napadnutého rozsudku okresný súd, došlo z vedomej nedbanlivosti obžalovaného L. B.. Odvolací súd v podrobnostiach preto poukazuje na argumenty okresného súdu uvedené v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré si v celom rozsahu osvojuje a ničím viac nedopĺňa.

Okresný súd nepochybil ani v tom smere, keď neuznal obžalovaného za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. V tomto smere odvolací súd považuje za nutné zdôrazniť, že konanie, ako je uvedené v skutkovej podstate prečinu výtržníctva a ako ho podrobne rozobral v dôvodoch odvolania okresný prokurátor, v prvom rade vyžaduje, aby k nemu došlo verejne alebo na mieste prístupnom verejnosti.

Z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne možno urobiť záver, že žalovaný skutok sa nestal verejne, nakoľko okrem obžalovaného a poškodenej, nik iný sa na tomto mieste nenachádzal. Odvolací súd sa zároveň stotožnil s právnym názorom vysloveným okresným súdom, ktorý ustálil, že ku skutku došlo za záhradami na hrádzi, na pozemku, ktorý obžalovaný dlhodobo užíva ako vlastný, hoci tento je v skutočnosti vo vlastníctve B. M. W. Š. W. A. A.. Práve presvedčenie obžalovaného, že sa nachádza na svojom pozemku spôsobilo absenciu jeho vedomostnej zločky, ako jednej z nevyhnutných znakov pre naplnenie subjektívnej stránky prečinu výtržníctva, ako úmyselného trestného činu. Navyše odvolací súd dodáva, zhrnúc výsledky vykonaného dokazovania, že nie každé fyzické napadnutie iného na mieste prístupnom verejnosti, automaticky zakladá aj právny postih pre prečin výtržníctva, vid'. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 40/1977.

K argumentom obžalovaného L. B. uvádzaným v dôvodoch odvolania považuje za nutné odvolací súd predovšetkým uviesť, že jeho obhajobou sa už v rámci kontradiktórne vykonaného konania zaoberal

okresný súd. Pokiaľ obžalovaný opätovne v dôvodoch odvolania na svoju obranu uviedol, že sa necíti byť vinným zo spáchania žalovaného skutku, nakoľko poškodená sa zranila sama, keď nerešpektovala jeho zákaz, aby neprechádzala cez pozemok nachádzajúci sa za jeho záhradou, ktorý on užíva. Poškodená jeho zákaz nerešpektovala, správala sa drzo voči jeho osobe, a preto aby jej zabránil v ďalšej chôdzi, použil kosu, ktorú nasmeroval proti jej telu, ale s ňou neútočil. Poškodená sa zranila sama, keď kosu chytila rukou za ostrie jej kovovej časti. Navyše v tej dobe nemal a ani nemal odkiaľ mať vedomosť, že poškodená je maloletá.

Obhajoba obžalovaného L. B. o tom, že nemal vedomosť o veku poškodenej neobstojí. Poškodená od narodenia vyrastala v jeho susedstve. V čase spáchania skutku mala len štrnásť rokov, teda nedovŕšila vek osemnástich rokov, napokon aj z fotodokumentácie vyhotovenej pri rekonštrukcii nepochybne je zistiteľné, že sa fyzicky jedná o dieťa. Použitie prísnejšej právnej kvalifikácie z dôvodu, že obžalovaný sa skutku dopustil na chránenej osobe tak, ako na to podrobne poukazuje v dôvodoch napadnutého rozsudku, bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané.

Rovnako neobstojí ani primárna obhajoba obžalovaného L. B., že poškodená si zranenie spôsobila sama. Naopak bol to práve obžalovaný, ktorý za pomoci kosi, ktorú nasmeroval do oblasti hrudníka poškodenej, snažil sa jej zabrániť v ďalšej chôdzi po pozemku nachádzajúcom sa za jeho záhradou a ktorý dlhodobo užíval. Z technického hľadiska neobstojí ani zmenená obhajoba obžalovaného o inom držaní kosi teda tak, ako to znázorňoval v závere rekonštrukcie, lebo v takomto prípade by nemohlo dôjsť k poraneniu prstov ľavej ruky, ale došlo by k poraneniu dlane poškodenej, čo nepochybne sa nestalo.

Pokiaľ obžalovaný L. B. v dôvodoch odvolania vyslovil nesúhlas so závermi znaleckých posudkov znalkyň z odboru psychológie, odvolací súd považuje za nutné uviesť, že tento jeho názor mu nikto nemôže zobrať, ale okresný súd pri svojom rozhodovaní závery posudkov znalkyň z odboru psychológie hodnotil v súhrne s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi a ani odvolací súd preto nemal žiadne pochybnosti o správnosti a použiteľnosti týchto dôkazov. V neposlednom rade, pokiaľ ide o argumentáciu obžalovaného, že podľa záverov W. D. M. nemá sklony konfabulovať a zavádzať a k hodnovernosti jeho obrany v trestnom konaní, odvolací súd poznamenáva, že samotné posudzovanie vierohodnosti osoby obžalovaného je bezpredmetné pre rozhodnutie o jeho vine.

Odvolací súd v tomto smere považuje za nutné uviesť, že obžalovaný L. B. totiž v rámci obrany v trestnom konaní môže uvádzať aj okolnosti, ktoré nie sú pravdivé, a teda nie je povinný hovoriť pravdu. Navyše znalci nepriнадлеží posudzovať vierohodnosť, či pravdivosť konkrétnej výpovede obžalovaného, ale môže sa vyjadriť iba k jeho povahovým črtám, osobnostnej štruktúre a pod. Hodnotenie pravdivosti výpovede je právnou otázkou a predstavuje súčasť zásady voľného hodnotenia dôkazov súdom.

Na podklade výsledkov vykonaného dokazovania neobstojí ani námietka obžalovaného, že mu nebolo umožnené, aby pred súdom boli na podporu jeho obhajoby vypočutí ním navrhovaní svedkovia. Odvolací súd v tomto smere znova považuje za nutné zdôrazniť, že poškodená je jeho suseda, od narodenia vyrastala v jeho susedstve a navyše práve z fotodokumentácie vyhotovenej pri rekonštrukcii skutkového deja, nepochybne je zistiteľné, že v osobe poškodenej sa jedná o dieťa, teda z pohľadu Trestného zákona za osobu chránenú v zmysle § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

O nevykonaní dokazovania výsluchom ním navrhnutých svedkov, okresný súd zákonným spôsobom rozhodol, a to odmietnutím vykonania tohto dôkazu. Z pohľadu výsledkov vykonaného dokazovania tak, ako na to poukazuje v dôvodoch napadnutého rozsudku okresný súd, ale aj v tomto uznesení odvolací súd, vykonanie obžalovaným navrhovaného dôkazu za účelom potvrdenia jeho obhajoby, t.j. že nemal v čase skutku vedomosť o veku poškodenej, preto aj odvolací súd považuje za nepotrebné.

Odvolací súd zároveň poukazuje aj na vyjadrenie prokurátora k odvolaniu obžalovaného, kde opätovne poukázal aj na výsluch svedkyne F. X. a svedkyne P. X., ktorých výpoveďami bolo preukázané, že obžalovaný mal výhrady iba voči maloletej Q. X. a len keď sa prechádzala so psom sama. Keď maloletá bola s matkou, prípadne starou matkou, nič nenamietal.

Obžalovaný L. B. napriek žiadosti matky maloletej poškodenej, aby prípadné problémy riešil s ňou, naďalej slovné napádal len maloletú, čo vyústilo až do stíhaného skutku, kedy stratil kontrolu nad svojimi

emóciami, aj v dôsledku toho, že poškodená ho nerešpektovala ako staršieho človeka a nedodržiavala jeho zákazy.

K odvolacej námietke obžalovaného Ľ. B. týkajúcej sa toho, že okresný súd osobne nevypočul maloletú poškodenú, neprehral obrazovo-zvukový záznam z jej výpovede v prípravnom konaní a ani neprečítal zápisnicu o tejto výpovedi, považuje odvolací súd za potrebné poukázať na hlavné pojednávanie zo dňa 10.4.2019, na ktorom predseda senátu zákonným postupom prečítal výpoveď maloletej poškodenej Q.. X., ako to napokon vyplýva aj z dôvodov napadnutého rozsudku. S takýmto postupom vykonania dôkazu súhlasil jednak obžalovaný Ľ. B., resp. jeho obhajca, ako aj intervenujúci prokurátor. Po prečítaní výpovede maloletej poškodenej k nej obžalovaný Ľ. B. prezentoval aj svoje stanovisko v tom smere, že nie je pravdivá. Opätovne uviedol, že bola to práve poškodená, ktorá ho napadla a nie on, ako sa mu to dáva za vinu. Keby ju bol napadol kosou, tak by jej spôsobil iné poranenia, než aké utrpela.

Poukazujúc na vyššie uvedené preto odvolací dospel k záveru, že okresný súd nepochybil, keď na podklade výsledkov vykonaného dokazovania skutok tak, ako je uvedený vo výroku napadnutého rozsudku, právne kvalifikoval len ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1, ods.2 písm. a) ods. 3 písm. c) Tr. zák. Okrem už vyššie uvedeného odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom okresného súdu, na ktorý poukazuje a osvojuje si ho.

Keďže okresný súd nepochybil ani vo výroku o uložených trestoch, spôsobe ich výkonu a výrokoch o náhrade škody, preto odvolací súd odvolanie okresného prokurátora a obžalovaného Ľ.C. B. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.